

Kázání Bystřička, Růžďka 25.8.2019 Vše bude odhaleno

Introit: „*Požehnáno buď jméno Boží od věků až na věky. Jeho je moudrost i bohatýrská síla. On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum. Odhaluje hlubiny a skryté věci, poznává to, co je ve tmě, a světlo s ním bydlí.*“ (Daniel 2, 20-22)

Píseň 442

Modlitba

Čtení: Lukáš 12, 35-48

Píseň 209

Text kázání: Žalm 119, 66-77 a 75-77

Bratři a sestry,

není sice adventní čas, kdy se mluví o druhém příchodu Pána Ježíše, nicméně rád bych se s vámi sdílel s tím, co se mi přihodilo v posledních dnech. Jak mnozí víte, na částečný úvazek pracuji jako vedoucí v Azylovém domě ELIM v Lipníku nad Bečvou. Když jsem přišel v pondělí po dovolené do práce, vypadalo to na velmi klidné pondělí. Nicméně v devět hodin přišly čtyři osoby a ohlásily se jako **kontrola z ministerstva práce a sociálních věcí**. Šok jako blesk z čistého nebe. Byla to taková přepadovka, protože se samozřejmě neohlásili dopředu. Řekly, že v našem zařízení budou provádět hloubkovou kontrolu dle Zákona po dobu tří dnů. Vyžádaly si veškerou dokumentaci, kontrolovaly účetnictví a vedly rozhovory s klienty. U nás pracovníků při rozhovorech zjišťovaly, jak si plníme pracovní povinnosti vyplývající z Zákona. Nebylo to vůbec nic příjemného, chvílemi mi to přišlo jako maturitní zkouška, převážně mi to však v podobnosti připomínalo **Boží soud**. Zákony republiky v této oblasti stanovují, že máte mít vypracovanou např. metodiku práce, domovní řád, ve kterém jsou ošetřena např. práva uživatelů a povinnosti pracovníků, atd. Ten zákon je vlastně dobrý, protože nenařizuje všechno zcela do podrobností, nýbrž ponechává každému určitou míru svobody, aby dle svého uvážení a podmínek zpracoval a uvedl do praxe to, co je potřeba.

Přijde mi to, bratři a sestry, podobné jako s Božími zákony a příkazy pro život. Myslím, že jsou zcela jasně zjeveny v Desateru, a taky např. ve slovech Pána Ježíše. Přesto se člověk má učit jim dobře porozumět, aby dle Božího slova mohl žít svůj praktický život. Tuto touhu vyjadřuje žalmista ve 119. žalmu: **Nauč mě, Bože, okoušet a znát, co je dobré, já tvým příkázáním věřím**. Nicméně my lidé těm Božím zákonům chceme někdy rozumět po svém a mnozí Písmo svaté vykládají a ohýbají tak, aby se do nich vešla i jejich nepravost. Boží slovo se ale nedá ohnout. Buď člověk žije podle Boží vůle, anebo nežije. A i když sám sebe obhazuje a říká, že žije, nemusí to být pravda. A tak jako k nám do Azylového domu přišla ta kontrola, která odhalila mnohé nedostatky, **nastane také jednou den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude soudit podle evangelia, co je v lidech skryto**. A mohu vám říct, že ta kontrola nebyla vůbec příjemná. Ne že by člověk se nesnažil dělat svou práci dobře, nicméně přesto byly objeveny různé nedostatky, žel některé z nich, musím přiznat, byly i z mé nedbalosti. A při různých otázkách, kdy ty kontrolující osoby citovaly zákon a ptaly se, **kde máme zpracován daný dokument, kde máme popsáno to a to**, tak jsem si připadal jako velmi špatný služebník. Jako kolektiv jsme věděli i bez kontroly, že máme nějaké věci v nepořádku a měli jsme nutkání během té kontroly rychle ty věci napravovat. Člověk měl i pokušení ledasco zatajit, narychlo přepsat a předělat. Ach ta lidská padlá přirozenost. Čeho je člověk všeho schopen, aby ochránil sám sebe! Lhát? Svést vinu na druhého? Podvádět, mlžít? Zatajovat? Bůh vidí do našeho srdce a veškerá pravda před ním vyjde najevo! Jak praví Písmo v listě Židům: **Není tvora, který by se před Bohem mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat**. Už jsem asi před pěti lety jednu podobnou kontrolu zažil. Narychlo jsme během té kontroly upravovali jeden dokument tak, aby vyhovoval. A víte, co se stalo? Pravda vyšla najevo. Usvědčil nás před komisí jiný dokument! Pravda vždycky nějakým způsobem opravdu vyjde najevo! A tak poučen i tímto selháním jsem říkal, že jediné co nám pomůže je přiznat pravdu. Protože **pravda osvobozuje**. A tak na všechny otázky jsme odpověděli po pravdě. **Nemáme, uvědomujeme si, že to musíme napravit. Uznáváme, že jsme to nedělali dobře**. To, co bylo důležité, bylo to přiznání v pokoře. A tak je to podobné, bratři a sestry, i před Bohem. Jak říká žalmista: **Hospodine, vím, že tvé soudy jsou spravedlivé, pokořils mě pravdou**. Uznávám, Bože, tvůj zákon, už se nevzpírám. Poznal jsem, že to co člověku dáváš je dobré. Před těmi pěti lety jsem byl na tu komisi takový víc nazlobený a vzpurný. Člověk byl přesvědčený, že všechno dělá správně a co si oni vůbec dovoluují mi něco vytýkat. Nyní jsem ale tak nějak více vnímal,

že to jsou lidé, kteří přišli v autoritě zákonů republiky, v autoritě státu. A vnímal jsem, že je potřeba být před nimi pokorný a uznat svou nedokonalost. Víte, myslím si, že každá další komise odhalí jistě nedostatky, protože ani tyto zákony není jednoduché zcela naplnit. Vidím v tom opravdu tu podobnost s Božími zákony. Také nejsme schopni je splnit do puntíku. A naopak v každém člověku se chce projevat jeho vlastní pýcha a vzpoura. **Já vím nejlíp, jak mám žít, mě nikdo nebude nic zakazovat. Myslím si, že jsem téměř dokonalý, že nepotřebuji činit pokání.** Bratři a sestry, pokud i jako věřící upadáme do svých úsudků o své samospravedlnosti, pak je to i s námi zlé. Osobní zkušenost žalmisty hovoří za své: **Dokud jsem se nepokořil, bloudil jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl.** Každý člověk, který se nepokoří před Bohem, bloudí, nemůže Boha a jeho milosrdenství vůbec nalézt. A nemůže nalézt Boží milost ten, kdo si o sobě myslí, že je dobrý. Ten, kdo nedokáže přiznat své selhání a své pochybení, nemůže milost dostat. Dokážete si to představit? Dokážete si představit, že byste přišli třeba k okresnímu soudu a řekli: **Dobrý den, já jsem nic neudělal, můžete mi udělit milost?** Asi by na vás ten soudce hleděl jako na podivína. Anebo by si řekl, ten člověk lže a teď ho tíží černé svědomí! A o tom přesně to, bratři a sestry, je!

Víte, když jsem třetího dne té kontroly ráno vstal, byl to den, kdy jsme měli slyšet ortel. Otevřel jsem Hesla Jednoty bratrské na ten den a četl jsem verš z proroka Micheáše 7,9: **Chci nést Hospodinův hrozný hněv, neboť jsem proti němu hřešila, dokud on neurovná můj spor a nezjedná mi právo. Vyvede mě na světlo a uzřím jeho spravedlnost.** Tím dalším veršem bylo slovo: **Pokořte se před Pánem a On vás povýší.** Pochopil jsem, že mi stejně nezbude nic jiného, než nést pokorně následky a spoléhat na Boží milost. A to samozřejmě neplatilo pouze před kontrolní komisí, ale o to víc to platí a bude platit před Bohem a na Božím soudu. **Kéž se projeví tvé milosrdenství a potěší mě, jak jsi svému služebníku řekl.** Tohle vyhlíží pokořený žalmista. On tehdy ještě samozřejmě neznal obět' Pána Ježíše Krista, přesto se spoléhal, že Bůh je ten, který ho může omilostnit. My to máme relativně snadnější, řekli bychom. Víme, že za nás nesl trest Pán Ježíš a trestu nejvyššího, tzn. odnětí života věčného, se nemusíme bát. Ale opravdu se nemusíme bát? Záleží, jaké si uchováme pro den soudu srdce a jak budeme vlastně žít. Zda vzpurně, domýšlivě, anebo pokorně, vděčně a budeme-li usilovat o to, abychom naplňovali Boží vůli. V tom podobnosti o správci velmi záleželo na tom, co ten správce dělal, když jeho Pán dlouho nešel. „**Když pán ustanovuje nad svým služebnictvem správce, aby jim včas rozdíl pokrm, který správce je věrný a rozumný? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí. Když si však onen služebník řekne: ‚Můj pán dlouho nejde‘ a začne bít sluhy i služky, jíst a pít i opíjet se, tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, vyžene ho a vykáže mu údel mezi nevěrnými. Ten služebník, který zná vůli svého pána, a přece není hotov podle jeho vůle jednat, bude velmi bit.**“ Velmi tedy záleží, zda tu Boží milost zjevenou v Kristu nebudeme brát nadarmo. Zda toho postavení, které nám Kristus vydobyl, si budeme vážit. A taky záleží, zda si budeme ve své nedokonalosti stále pokorně uvědomovat, že potřebujeme Krista. Neboť bez Něj není spásy.

Při závěrečné řeči komise jsme byli za některé věci pochváleni, a v některých nám bude uloženo učinit nápravu do určitého termínu. I v tomto zde jsem mohl vnímat určitou milost. Čas milosti ještě trvá. Nezavřeli nás. Nicméně je tu nějaký termín, do kterého máme usilovat dát věci do pořádku. A je to podobné jako v duchovním životě. Boží slovo nás usvědčuje. **Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsazuje touhy i myšlenky srdce.** Jestli vidíš skrze Boží slovo, že je něco ve tvém životě, co je třeba dát do pořádku, tak neváhej činit pokání. Neboť nevíš a neznáš termín, kdy skončí tvůj život, anebo kdy přijde Pán. Jak praví Písmo: **Lhůta je již u konce. A Pán přijde jako zloděj. Znenadání.** Tak jako ta komise z ministerstva. Tak to nepodceňuj a napravuj, co můžeš. A i když to nikdy nebude dokonalé, drž se pokorně Krista, přiznej se k Němu a On se přizná k tobě. Amen. Píseň 690

Modlitba píseň 384

Slovo poslání: Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni. Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem. (1. Korintským 11,31-32)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 485